

Hoofdstuk 1

‘Ik heb weer zo’n kont tegen de krib gevoel.’

Het is eruit. Ineens. Op haar beeldscherm ziet ze de mond van haar vriendin openvallen en ze bereidt zich voor op haar reactie. Die zal er niet om liegen, dat weet ze nu al.

‘O nee... je weet wat er de vorige keer is gebeurd! En de keer daarvoor, en dáárvoor.’

Sondra heeft gelijk. Natuurlijk. Ze snuift. Weet niet of ze een lach of een traan wil onderdrukken. Haalt dan hulpeloos haar schouders op.

‘Ik weet het,’ verzucht ze, ‘maar ik kan er niets aan doen. Ik ben het zo zat.’

‘Dus, wat wil je nu? Alleen maar weg, even of scheiden?’

Het gezicht van haar vriendin staat bezorgd. Ze ziet de fijne rimpel tussen de blonde wenkbrauwen.

‘Geen idee. Dat weet ik eigenlijk nooit, toch? Meestal drastisch, ik houd niet van halve maatregelen. Het is zoals met een pleister, in één ruk eraf is vaak minder erg.’ Ze probeert te lachen, luchtig te klinken, maar ze kennen elkaar te goed.

‘Waarom denk je er niet even rustig over na en kom je in de tussentijd hierheen? Ik kan je hulp goed gebruiken. Over ruim twee weken is het huwelijk, ik zit tot over m’n oren in de voorbereidingen.’

Een paar tellen zegt ze niets. Ze weet van hét huwelijk. Haar vriendin praat al maanden nergens anders over. Al noemt ze geen specifieke namen – een ingebakken privacybescherming van haar klanten – weet ze dat het groots wordt. Het kan Sondra’s doorbraak als internationale weddingplanner zijn. Als dit goed gaat, hoeft ze nooit meer bang te zijn dat ze geen werk meer heeft, maar als het misloopt...

‘Ik meen het,’ dringt Sondra aan. ‘Stap op het vliegtuig of in de auto, er moet nog van alles worden geregeld. Jij bent daar net zo goed in als ik, misschien wel beter.’

Is het haar smekende blik, het gevoel dat zij nu eindelijk eens haar vriendin kan helpen in plaats van andersom of enkel het vooruitzicht een paar weken op een andere plek te zijn? Wat het ook is, ze hoort zichzelf ja zeggen.

‘Echt?’ Sondra’s gezicht klaart zo overduidelijk op dat ze geen moment meer twijfelt of dit de juiste beslissing is.

‘Stuur me de locatie en ik vertrek zo snel mogelijk.’

Ze weet enkel dat haar vriendin ergens in Portugal zit. Omdat ze zelf halverwege Frankrijk verblijft, is dat niet zo ver meer. Met één overnachting zou dat moeten lukken.

‘Ik ga m’n koffer pakken. Tot gauw!’ Ze maakt een kusgebaartje dat op identieke wijze wordt beantwoord en klapt dan het scherm van haar laptop naar beneden. Ze moet nu niet gaan nadenken. Stel je voor dat ze er dan van afziet. Dat kan ze Sondra niet aandoen.

Ze verspilt geen tijd, trekt een rolkoffer onder het bed vandaan en begint er lukraak spullen in te gooien. Dure japonnen blijven hangen, kleren van de plaatselijke zigeunermarkt neemt ze mee. Lange, zwierige, felgekleurde jurken, spijkershorts, wijde blouses en topjes. Of dit nu lang of kort gaat duren, ze wil een ander persoon zijn dan nu. Dit is haar leven niet.

In het rugzakje dat ze als tas gebruikt, zit haar paspoort en haar mapje met creditcards. Telefoon erbij, een flesje water, meer heeft ze niet nodig. In de badkamer graait ze haar toiletspulletjes bij elkaar en gooit ze zonder pardon boven op haar kleren. Haar slippers en sandalen, waar zijn die? Ze vindt er een onder het bed, een bij de openstaande deuren. Haar Louboutins en Gucci’s laat ze achter, ze wil voorlopig geen hakken meer, op een paar kurken sandalen met sleehak na. Die doen haar denken aan een kort verblijf bij haar familie in Spanje, een jaar geleden. Vóór haar huwelijk. Even kijkt ze naar buiten. Haar blik valt op de grote walnootboom voor haar kamer. Er ontluiken groene blaadjes, een duidelijk teken dat het voorjaar hier in de Dordogne inmiddels ook is begonnen. Een nieuwe start. Ook voor haar? Voor ze zich kan verliezen in allerlei overpeinzingen, schudt ze haar hoofd zo bruusk dat haar nek kraakt. Niet nu. Sondra’s uitnodiging komt als geroepen. Een week of drie Portugal, helpen met de voorbereidingen voor de enorme bruiloft waar Sondra het al maanden over heeft. Dit is haar kans om haar vriendin te helpen en tegelijkertijd zelf de broodnodige afleiding te krijgen.

Flarden van wat Sondra haar heeft verteld, gaan door haar heen. Een enorme villa, een rijke familie, half Engels, half Portugees. Een jonge bruid met een veeleisende moeder, die de rekening moet betalen en met wie Sondra op goede voet moet blijven. Ze heeft wat foto's gezien van de trouwlocatie, de tuin, het huis. Op de achtergrond de Atlantische Oceaan. Het perfecte plaatje. Of is dat allemaal schijn? Ineens is ze haar katterige gevoel kwijt. Schijn of niet, ze vertrekt. De reis zelf is al een fijn vooruitzicht. Weg van hier. Ze werpt een laatste blik om zich heen. Ziet het overhoopliggende beddengoed, de kast die zo vol kleren hangt dat het amper opvalt dat ze een koffer heeft volgeladen. Het is goed zo. Ze kan dit allemaal missen, voorlopig in elk geval.

Nog geen kwartier later passeert ze de gemeentegrens. Op het bed heeft ze een briefje achtergelaten. Er staat alleen dat ze is vertrokken, meer niet. Ze wil geen reden geven, niets zeggen over een eventuele terugkomst, geen valse hoop wekken. Het is wat het is. Natuurlijk weet ze dat ze dit niet kan maken, maar ze heeft geen keus. Als ze blijft, stikt ze. Gesmoord door de warmte, de liefde van iemand die...